

Szczęście (Le bonheur)

Reżyseria: Agnes Varda

Scenariusz: Agnes Varda

Zdjęcia: Jean Rabier, Claude Beausoleil

Muzyka: Wolfgang Amadeus Mozart (fragmenty kwintetu fortepianowego Es-dur, koncertu na dwa fortepiany Es-dur, niedokończonej symfonii B-dur, fugi fortepianowej na cztery ręce c-moll, adagia i fugi c-moll na smyczki)

Wykonawcy: Jeane-Claude Drouot, Claire Drouot (i ich dzieci), Marie-France Boyer i in.

Premiera: 1965 rok

Film na pierwszy rzut oka jest mocno przesłodzony, cukierkowy, nierealistyczny w postawach bohaterów totalnie afirmatywnych (wszystko jest cudownie, wszystko jest „cacy”), do tego stopnia, że wręcz czekamy, kiedy coś w końcu, mówiąc kolokwialnie, „gruchnie”. A tu ciągle sielanka.

To nie nieudolność twórcy filmu – to prowokacja. Jak Fellini pokazywał „typowego Włocha”, tak Varda pokazuje obraz „typowego Francuza” - jaskrawie przerysowany, skupiony na wybranych sferach osobowości, przedstawiany od zewnątrz z perspektywy kobiety. Film przesycony jest ironią, przyjmuje postać groteski (a może nawet komiksowych uproszczeń).

To (bez moralizowania) subtelna krytyka francuskiego hedonizmu, mentalności posiadania i pomnażania, infantylnego egoizmu i powierzchownej płytkości życia „z dnia na dzień” – co niezależnie od uświadamiania sobie tego (bądź nie), musi w efekcie prowadzić do konfliktów relacyjnych i etycznych.

I trochę gorzkie zakończenie. Nawet trudne doświadczenia niczego nie uczą – nic się nie zmienia, Francois pozostaje dokładnie taki sam (inna żona, a poza tym wszystko tak samo – Francois z Emilie, to dokładna kopia Francois z Therese).

Walorem filmu jest też warstwa muzyczna (idylliczne tony muzyki Mozarta), a w jeszcze większym stopniu warstwa plastyczna filmu.

Jean Renoir zauważył, że nowa fala dla filmu stała się tym, czym dla malarstwa był impresjonizm. Film przesycony jest światłocieniem, jak w obrazach Augusta Renoira.

Doskonały efekt dało połączenie dynamiki Jeana Rabiera i kolorystyki Claude’a Beausoleila; manipulowanie ostrością i szybkie zmiany punktu obserwacji, przy krótkich panoramach, połączone zostały z pastelowym światłem pleneru i tonacją przesuniętą w kierunku złota i bieli.

Dodatkowe informacje:

1. Rodzinę Chevalierów, odgrywa prawdziwe małżeństwo z dwojgiem swoich dzieci.
2. Dla francuzów wymowa filmu była na tyle wyrazista, że poza Srebrnym Niedźwiedziem (na Berlinale), otrzymał też najbardziej prestiżową francuska nagrodę: Prix Louis Delluc.

3. Na początku filmu umieszczony jest fragment filmu Jeana Renoira *Śniadanie na trawie* (film w telewizji), przywołującego twórczość Augusta Renoira (ojca Jeana). Wybrany fragment nie jest przypadkowy – to scena w filmie Renoira, w której profesor Alexis wyjaśnia urodziwej dziewczynie uroki seksu naturalnego.